

i Lovforslaget, baade som det var forelagt af den højtærede Minister, og saaledes som det nu er udarbejdet i Folketingets Lønningsudvalg. Der er ingen fast Regel, som er fulgt i den Henseende, og de Eksempler, man kan anføre, gaar i hvert Fald ud paa, at man ikke faar den hele Anciennet med. Det kan være, at det er rigtigere at medføre den hele Anciennet, men det Princip er endnu ikke fæstnet. Det maatte snarere siges at være Undtagelse, hvis man her vilde indføre det, og det maa formentlig vente, til hele dette Principsspørgsmaal bliver taget op til samlet Overvejelse.

Andre enkelte Bemærkninger har jeg egentlig ikke at gøre. Jeg har kun til den højtærede Kultusminister at bemærke, at man vel ikke kan inddrage under den højere Undervisning den Undervisning, som Abnormskolelærere har. Jeg tænker paa Døvstummelærere og Lærere for blinde, der jo ganske vist ikke gennem Institutionerne kan naa videre, end man kan i Folkeskolen og ved Haandværkerundervisning. Det kan altsaa ikke kaldes højere Undervisning, men derimod kan det siges, at Lærerne maa have større Kvalifikationer, end der kræves til Folkeskoleundervisningen. Det er en langsommelig Gerning at uddanne sig til Døvstummelærer. Det er ikke saa langsommeligt at uddanne sig til Lærer for blinde, men dog i flere Retninger langt mere vanskeligt end Uddannelsen for de almindelige Lærere ved Folkeskolen. Det har nu medført den Virkning, at der i enkelte Tilfælde er indtraadt Savn af dygtige Kræfter ved Døvstummeanstalterne. Det er medført paa to Maader. For det første: Lønnen for Folkeskolelærerne er ved Forholdenes Ugunst — eller Gunst — større end den, vi efter Loven af 1906 kan byde vore Døvstummelærere, og hindrer i flere andre Henseender Tilgangen. De kvalificerede Lærere fra Folkeskolen søger hurtigst muligt bort, fordi der ingen Fremgang er i Stillingen, der er meget faa Avancementsmuligheder. Dernæst er der ogsaa i en anden Henseende, for selve Forstanderne, indtraadt en ugunstig Stilling. De har altid tidligere været stillede som Rektorerne ved de højere Almenskoler og Seminarieforstanderne; nu staar de ved Tidernes Ugunst paa et ældre Gagetrin, som er lavere. Jeg nævner dette, ikke fordi disse Institutioner kan føres ind under de Institutioner, som den højtærede Kultusminister har beskæftiget sig med ved denne Lejlighed, men for at opfordre til, at Spørgsmaalet i dets Helhed, som frembyder flere forskellige Sider, maa blive taget under Overvejelse. Loven er af 1906, altsaa nu

10 Aar gammel, og der er siden da indtraadt mange Omstændigheder, som kan føre til ændrede Regler ad Aare i den Henseende. Dette vil jeg meget anbefale den højtærede Kultusminister at lægge sig paa Sinde.

Jeg maa mene, at det Forslag til en ren Lønningslov, som vi nu har faaet, er omhyggeligt udarbejdet, og om jeg end baade med Hensyn til Formen og enkelte Satsers Nedsættelse kan beklage, at de er blevet, som de er, ligger Forholdene nu saaledes, at der ikke kan, mener jeg, fremføres nogen grundet eller væsentlig Anke mod Lovforslaget. Overfor et Lovforslag, der er saa omfattende og indeholder saa mange Paragraffer, maa vi enten renoncere paa at faa Sagen gennemgransket i alle dens Enkeltheder, baade hvad Principper og Sætsler angaar, eller ogsaa opgive Haabet om ved denne Lejlighed at faa Lovforslaget gennemført og derved skuffe alle, som har stolet og haabet paa, at den Velvillie, som er lovet dem, ogsaa vilde føre til et endeligt Resultat. Jeg forstod den ærede foregaaende Taler ligesom egentlig ogsaa den højtærede Minister saaledes, at Lovforslaget helst skulde gennemføres af dette Ting uden Ændringer fra Tingets Side og uden Udvalg, og det skal jeg altsaa slutte mig til.

Vejstrup: Saa vidt jeg forstaar Stillingen, vil det foreliggende Lønningslovsforslag faa en forholdsvis let Gang igennem dette Ting, og jeg skal derfor ogsaa indskrænke mig til med nogle faa Bemærkninger at anbefale det foreliggende Lovforslag. Det er jo et Lønningslovsforslag, som spænder ret vidt, idet det omfatter den overvejende Del af samtlige højere Undervisningsanstalter. Det er da en given Sag, at det berører en Mængde Menneskers økonomiske Forhold. Det er en Selvfølge, saa vist som der altid, for at man med Tilfredshed skal udføre sin Virksomhed, maa være et vist økonomisk Grundlag til Stede, at dette Lovforslag omfattes med overordentlig stor Interesse af en hel Del Mennesker og Hjem, som berøres af det. Og lige saa selvfølgelig synes jeg, det er, at man ikke kan byde de Mennesker, som er knyttede til de højere Lærestalter, og som gerne skulde være de bedste Kræfter, Samfundet ejer, saadanne Kaar, at de ikke med Tilfredshed udfører den Gerning, som er dem betroet, men for manges Vedkommende maaske vælger at gaa ud i praktisk Virksomhed i Stedet. Det gælder i dette Forhold som i næsten alle andre, at man maa se at finde, om jeg saa maa sige, den